

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 9: Niels Klim", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 9: Niels Klim*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 367. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg09-shoot-idm139856960404832/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

MORALSKE FABLER

nærme sig skielvende til den Pavelige Throne, for at kysse paa Fødderne, tager jeg ikke i Betænkning at sætte mig paa Pavens Næse. Saasom ingen saadant kunde nægte, blev Prisen tildømt Fluen.

Fabelen viser, at Dommen var vel grundet, og, hvis flere havde forstaaet Græsk, kunde den saadant bevise af Homero, som siger om een af de Græske Helte, at Guderne begavede ham med en Flues Mood og Tapperhed.

100. Fabel.

Om Bien og Ædderkoppen.

En anden særdeles Tvistighed reysede sig mellem Bien og Ædderkoppen, hvilken af dem var den konstigste og største Fabriqveur. Ædderkoppen anførte til Beviis paa sit Arbejd, sin konstige og subtile Væv. Bien derimod visede, at udi hans Arbejde var baade stor Konst og Nytte, hvorudover ham og Prisen blev tilkiendt.

Fabelen viser, at den Arbejder bør meest agtes, udi hvis Arbejde er baade Konst og Nytte, og at derfor en Bygnings-Mester, en Urtegaards-Mand etc. bør have Rang over en Bildthugger, en Skildrer, en Kobberstikker og andre deslige, udi hvis Arbejde er alleene Konst, men ingen Nytte.

101. Fabel.

Ræven og Cameleon.

Ræven mødte engang udi Skoven et Cameleon. Cameleon, som kiendte Rævens Hurtighed og store Pund at erhverve Bytte, søgte at foreene sig med ham, og at formaae ham til at slutte Venskabs Forbund med sig: Ræven svarede da, at han gierne vilde slutte Venskab med ham, men ikke uden paa 24 Timer; thi, sagde han: Du est ikke den samme i Dag, som du var i Gaar, og som du vil blive i Morgen,

MORALSKE FABLER

og jeg slutter, at dit Hierte er lige saa foranderlig som din Hud.

Fabelen lærer, at man intet Venskab kand holde med vægelsindede Mennesker.

102. Fabel.

Ræven og Fanden.

Ræven mødte engang Fanden, hvilken han hilsede og sagde: God Aften Hr. Collega! Fanden studsede derved og sagde: Er jeg din Collega? Ræven svarede dertil: Jeg kalder dig saa propter communia studia, og, efterdi det synes, at vi have gaaet udi een Skole sammen; Thi, ligesom du gjør Profession af at besnære Mennesker, saa gjør jeg Profession af at besnære Dyr i Skoven. Af dette Svar syntes Fanden, at Ræven ikke havde forset sig udi Titelen, og derfor, da han gik bort, sagde: Far vel Hr. Collega.

103. Fabel.

Ræven og Oxen.

Ræven, efterat han var bleven gammel og affældig, saa at han ikke kunde være om Næringen paa den Maade som tilforn, tog sig for at agere Skolemester, og at holde Collegium politicum for Dyr og Fugle. Han erhvervede og Scholarer af alle slags Creatur, og alle betalede ved Collegii Slutning det betingede Salarium. Oxen eene veigrede sig ikke alleene ved at betale, men endogsaa fordrede tilbage hvad han forhen havde prænumereret. Aarsagen, hvi han veigrede sig derfor var denne, at han imidlertid intet havde lært. Herudover reysede sig Trette mellem Læreren og Discipelen. Oxen raadførte sig med en Skade, som tilbød sig at agere hans Sag for en billig Priis: Ræven derimod var sin egen Procurator. Sagen blev ageret for en Elephant, hvilken fældede saadan Dom: At, endskiønt Discipelen var ligesaa vankundig som tilforn, saa var det ikke Læreren skyld, men Discipelens, som var en Oxe.